

ת"פ 21857/06/14 - פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נגד פדואל בן סימון

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 21857-06-14 פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נ' בן סימון
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

לפני כבוד השופט מוחמד עלי
המאשימה
נגד
הנאשם
פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
פדואל בן סימון

החלטה

1. לפניי בקשת הנאשם להורות על ביטול האישום, בין מחמת הגנה מן הצדק ובין בשל עילות מתחום המשפט המנהלי. בבסיס הבקשה - הטענה כי היה על התביעה לסגור את התיק בהסדר בהתאם להוראות סימן א' 1 לפרק ד' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: **חסד"פ**).

כתב האישום וההליכים שלאחריו

2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום שמייחס לו עבירות של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה לפי סעיף 338(א)(6) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), והחזקת כלב שלא בהתאם לקבוע בחוק, עבירה לפי סעיפים 11 ו-18 לחוק להסדרת הפיקוח על כלבים, התשס"ג-2002.

3. כתב האישום הוגש ביום 12.6.2014. האירוע מושא כתב האישום - על פי הנטען בכתב האישום - התרחש ביום 20.8.2012 סמוך לשעה 23:30, עת יצא הנאשם לטייל עם כלב מסוג "דוג דה בורדו" (להלן: **הכלב**) בגן שעשועים בקרית ביאליק, והכלב לא היה קשור ברצועה. באותה העת טיילה המתלוננת, בת ה-12, עם כלבה מסוג פודל באותו האזור. משהתקרבו הנאשם והמתלוננת זה לזה, רדף הכלב אחרי הפודל, והמתלוננת הרימה אותו על ידיה על מנת למנוע פגיעה בו. בשלב זה התנפל הכלב על המתלוננת, נשך אותה בירך ימין וגרם לה לפצעים עמוקים בעטיים הייתה מאושפזת למשך שבוע בבית חולים.

4. מדובר בבקשה שנייה של הנאשם לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק. בקשה ראשונה הוגשה ביום 22.1.2015, בה נטען כי מחומר החקירה עולה שאביה של המתלוננת סטר לנאשם בפניו לאחר שהכלב תקף את המתלוננת, אולם המאשימה לא הגישה נגד האב כתב אישום, דבר שמהווה לדידי

פגיעה בצדק ובעקרון השוויון. בהחלטתי מיום 17.2.2015 דחיתי בקשה זו וקבעתי כי אין מדובר במקרה חריג בו הגשת כתב אישום מהווה סתירה מהותית לעקרונות של צדק והגנות משפטית, וצינתי כי האכסניה הראויה לדון בטענות הנאשם היא במישור העונש, אם ובמידה ויורשע.

טענות הצדדים

5. את הבקשה הנוכחית הגיש הסנגור ביום 27.7.2015, לאחר תשובתו של הנאשם לאישום בה כפר בעובדות כתב האישום. בבקשתו טוען הסנגור המלומד כי נסיבות המקרה מתאימות לנקיטת הליך של הסדר בהתאם לסעיף 67א(ב) לחסד"פ, וכי אי היעדרותה של המאשימה לבקשתו של הנאשם לערוך הסדר, עולה כדי פגיעה בעקרון השוויון ומהווה אכיפה בררנית. לתמיכה בטענתו מביא הסנגור מספר דוגמאות של מקרים בהם נערכו הסדרים מותנים בעבירות דומות לאלו שיוחסו לנאשם. לפיכך, מבקש הסנגור לבטל את כתב האישום ולהורות למדינה לנקוט בהליך של הסדר עם הנאשם.

6. המאשימה מתנגדת לבקשה וטוענת כי נסיבות ביצוע העבירות, הכוללות את פגיעת החמורה של המתלוננת, אינן מצדיקות הפעלת מנגנון ההסדר הקבוע בחסד"פ. לטענתה, למתלוננת נגרמו פצעים פתוחים עמוקים בירך, והיא אושפזה בבית החולים למשך שבוע, נזקקה לניתוחים ונותרה עם צלקת. לטענת המאשימה, הפניית חשוד להליך של הסדר היא פרוגטיבה של המאשימה, והתערבות שיפוטית בסמכותה של המאשימה תהווה פגיעה בעקרון הפרדת הרשויות; מה גם, שלטענתה אין בדוגמאות אליהן הפנה הסנגור על מנת להוכיח אכיפה בררנית. לפיכך, מבקשת המאשימה לדחות את טענת הנאשם ולהותיר את כתב האישום על כנו.

דין והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשה ובתשובה הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. בטרם אפרוש את נימוקי אציין בקצרה את מסגרת הדיון הנורמטיבית הרלוונטית.

הסדר מותנה

8. פרק ד' לחסד"פ דן בהליכים שלפני המשפט. פרק זה כולל את הוראת סעיף 62 הקובעת את סמכותו של תובע להעמיד אדם לדין משראה כי הראיות בחומר החקירה שהועבר לו מספיקות להגשת כתב אישום, ולא סבר שאין במשפט עניין לציבור. בשנת 2012 התקבל בכנסת תיקון 66 לחסד"פ, מכוחו הוסף סימן א'1 לפרק ד' אשר עוסק בסגירת תיק בהסדר. ליבתו של התיקון מצוי בהוראת סעיף 67א(ב) לחסד"פ, אשר קובע כדלקמן:

"ראה תובע כי קיימות ראיות מספיקות לאישום בעבירה, רשאי הוא, על אף האמור בסעיף 62(א), שלא להעמיד חשוד לדין, ולהציע לו הסדר (בסימן זה - הסדר), אם ראה כי מילוי תנאי ההסדר יענה על העניין לציבור, בנסיבות המקרה".

9. סעיף זה מסמיך את גופי התביעה המנויים בחוק, בסוגי עבירות מסוימות ובתנאים מסוימים, שלא להעמיד חשוד לדין ולהציע לו הסדר לסגירת התיק, בתנאי שימלא את התנאים שייקבעו ויסוכמו בינו ובין התביעה, זאת אם מילוי תנאי ההסדר יענה על העניין לציבור שבהעמדת החשוד לדין בנסיבות המקרה. על פי מנגנון זה, נערך הסדר בין התביעה לבין הנאשם ולאחר שהנאשם ממלא אחר תנאי ההסדר שסוכמו, נסגר התיק ולא מוגש כתב אישום. מכאן השם השגור למנגנון זה - "הסדר מותנה". התביעה יכולה לקבוע באישור היועץ המשפטי לממשלה הנחיות להחלת ההסדר האמור לסוגי עבירות ובתנאים, והנחיות אלו יפורסמו בציבור (סעיף 67' לחסד"פ).

10. על פי סעיף 67א(ג) לחסד"פ הסדר יערך רק בעבירה מסוג חטא או עוון או בעבירה מסוג פשע המנויה בתוספת השלישית (למעט חריגים: עבירות קלות שחל עליהן סעיף 240 לחסד"פ; עבירה שהיסוד העובדתי בה מהווה הפרה שבשלה ניתן להטיל עיצום כספי לפי חיקוק או עבירה עם יסוד עובדתי דומה למעשה המהווה הפרה כאמור; ועבירה שניתן להטיל בשלה כופר כסף). על פי ס"ק (ד) תנאי לסגירת התיק בהסדר הוא כי לדעת התובע העונש המתאים לחשוד לא כולל מאסר בפועל, וכי לחשוד אין רישום לפי חוק המרשם הפלילי בחמש השנים שקדמו לעבירה ואין חקירות או משפטים תלויים ועומדים נגדו.

11. סעיף 67ג' לחסד"פ מצין את התנאים שתובע יכול לכלול בהסדר והם כוללים: תשלום לאוצר המדינה; תשלום פיצוי לנפגע עבירה; התחייבות להימנע מביצוע עבירה; עמידה בתנאי תכנית טיפול או שיקום שיקבע קצין מבחן לרבות ביצוע שירות לציבור ופיקוח קצין מבחן; נקיטת אמצעים המנויים בתוספת החמישית, אשר כוללים מגוון אמצעים לתיקון הנזק שנגרם עקב העבירה, לשם השבת המצב לקדמותו ולמניעת ביצוע עבירה שבהסדר. קביעת האמצעים נעשית תוך התחשבות בעיקרון המנחה בענישה (הוא עקרון ההלימה), בשיקולי הענישה, ובנסיבות, הקבועים בסימן א'1 לפרק ו' לחוק העונשין.

תיקון מס' 66

תיקון מס' 66

12. ראוי להזכיר מגמה מבורכת שמוצאת ביטוי בתיקון 66 לחסד"פ שעניינה הטלת חובת דיווח ופרסום ברבים לגבי עריכת הסדרים. על פי סעיף 67ח' לחסד"פ התביעה הנוגעת בדבר מחויבת לפרסם באתר המרשתת (האינטרנט) פרטים בדבר סגירת תיק בהסדר הכוללים מהות העבירה **ונסיבותיה**, תיאור העובדות שבהן הודה החשוד וציון הוראות החיקוק שפורטו בהסדר, ותנאי ההסדר - זאת כדי להבטיח "שקיפות לגבי הפעלת שיקול הדעת בקבלת ההחלטה לסגור תיק בהסדר". מיום 2.5.2013

תיקון מס' 66

ס"ח תשע"ב מס' 2374 ובהקשר זה ראוי לציין את חובת הדיווח של השרים הרלוונטיים לוועדת חוק חוקה ומשפט של הכנסת על מספר התיקים מיום 2.8.2012 עמ' 602 (ה"ח 416)

שבהם נעשה הסדר ומספר התיקים שבהם הוגשו כתבי אישום באותה שנה (סעיף 67'יב' לחסד"פ).

13. הרקע לעיגון האפשרות לעריכת הסדר בין התביעה לנאשם קודם להגשת כתב אישום - כפי שניתן ללמוד מעיון בהצעת החוק (הצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 61) (הסדר לסגירת תיק מותנית), ה"ח הממשלה התשס"ט 210 (להלן: **הצעת החוק**)), היה העשרת "ארגז הכלים" העומד לרשות התביעה על מנת לאפשר התאמה טובה יותר בין חומרת העבירה ונסיבות ביצועה לבין חומרת התגובה החברתית המופעלת נגד העברין. כמו כן, ההסדר מאפשר להרחיב את האכיפה בתיקים פליליים שנסגרים כיום מחוסר עניין לציבור, בין מאחר שאינם מצדיקים סנקציה פלילית ובין בשל אילוצי כוח אדם וזמן שיפוטי.

14. בשנת 2013 פרסם היועץ המשפטי לממשלה הנחיות: "נוהל והנחיות להפעלת תיקון 66 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 - "הסדר מותנה" (הנחיה מספר 4.3042) (להלן: **הנחיות היועמ"ש**). ההנחיות, אליהן נידרש בהמשך, קובעות את סוגי עבירות בהן ניתן לערוך הסדר מותנה; אופן יישום החוק; מטרותיו של ההסדר המותנה; תנאי הסף לעריכתו ורשימת התנאים שניתן לכלול בו; וכן שיקולים מנחים לאופן הפעלת שיקול הדעת בהחלטה על הסדר.

15. לאחר סקירה כללית זו, נחזור למקרה שלפנינו.

16. תחילה יש לציין כי אין מחלוקת בין הצדדים שהעבירות המיוחסות לנאשם נכללות בין העבירות בהן ניתן לערוך הסדר מותנה, כפי שקובע החסד"פ וכפי שנקבע בהנחיות היועמ"ש (ראו סעיף ג' לנספח א' להנחיות). המחלוקת היא בשאלת החלתו של הסדר במקרה הספציפי. טענתו של הנאשם כי היה מקום להחלת מנגנון ההסדר על המקרה שלפנינו, ומשלא הוחל לפני הגשת כתב האישום יש להחילו כעת. לאמיתו של דבר, עיון בטענת הסנגור מעלה כי היא כוללת שני ראשים: הראשון טענה של אכיפה בררנית לפיה בעוד שנגד אחרים שהואשמו בעבירה דומה הפעילה המאשימה את מנגנון ההסדר, מסרבת היא להפעיל את המנגנון האמור כלפיו. השני, וללא קשר לטענת האכיפה הבררנית, כי היה מקום להפעלת ההסדר בנסיבות מקרה זה, שלדעת הנאשם מתאים להחלת ההסדר.

17. בטרם נדון בטענות לגופן, נשאלת השאלה באיזו אכסניה משפטית יש לדון בטענות? האם יש לבחון את פעולתה של הרשות (המאשימה) במשקפי דוקטרינת ההגנה מן הצדק, או האם יש לעשות זאת בכלי הביקורת של עילות המשפט המנהלי? השאלה הנגזרת משתי השאלות הנ"ל, האם לאכסניה בה תתבררנה הטענות יש - או צריכה להיות - השפעה על התוצאה? לדיון בשאלות אלו נפנה כעת.

הגנה מן הצדק או ביקורת שיפוטית על החלטה מנהלית?

18. לרוב, טענות המכוונות כלפי הפעלת שיקול דעתה של התביעה ככלל ובמיוחד הטענה של אכיפה בררנית, מוצאות את מקומן בגדרה של טענת ההגנה מן הצדק המעוגנת בסעיף 149(10) לחסד"פ. הגנה מן הצדק חלה במצב שבו התנהגותה הפסולה של הרשות או תוצאה - שלא בהכרח סיבתה בהתנהגות הרשות - יוצרים "מחסום" מפני העמדה לדין. קבלת טענת ההגנה מן הצדק מאפשרת לבית המשפט הדין בעניין פלילי לבטל כתב אישום שהגשתו או בירורו עומדים "בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית" (ראו: ע"פ 8551/11 **סלכני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.8.2012)). פסיקת בית המשפט חזרה וקבעה כי דוקטרינת ההגנה מן הצדק תישם רק במקרים יוצאי דופן ולא על נקל יבטל בית המשפט כתב האישום עקב טענה של ההגנה מן הצדק (ראו: ע"א 2910/94 **ארנסט נגד יפת**, פ"ד נ(2) 221 (1996); ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נגד בורוביץ**, פ"ד נט(6) 776 (2005) (להלן: **עניין בורוביץ**)). בהקשר זה נזכיר את המבחן המשולש שנקבע בעניין **בורוביץ**. על פי מבחן זה, בשלב הראשון על בית המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם וזאת במנותק משאלת אשמתו או חפותו; בשלב השני, יבחן בית המשפט אם יש בקיומו של ההליך הפלילי, חרף הפגמים שבו, משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, ועליו לערוך איזון בין הערכים השונים התומכים בניהול ההליך לעומת אלה הנוגדים לכך; בשלב השלישי, יבדוק בית המשפט אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים מאשר ביטולו של כתב האישום.

19. לצד ההגנה מן הצדק, בפסיקת בית המשפט העליון נקבע כי יש מקום לבחון את החלטת התביעה בכלי הביקורת של עילות המשפט המנהלי, שכן התביעה היא רשות מנהלית שחלים עליה כללי הביקורת של המשפט המנהלי, ויסודה של טענת אכיפה בררנית הוא בהפעלה שלא כדין של שיקול הדעת של התביעה (ראו: ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ** (פורסם בנבו, 10.9.2013) (להלן: **עניין פרץ**)); בג"ץ 4291/14 **גפסו נ' פרקליטות מחוז צפון** (פורסם בנבו, 28.10.2014) (להלן: **עניין גפסו**). עמדה זו מתיישבת היטב עם פסיקת בית המשפט העליון אשר חזרה וקבעה כי ההליך הפלילי הוא המקום הראוי לבירור כל הטענות הנוגעות לאופן הפעלת שיקול דעת התביעה. ראו: בג"ץ 9131/05 **ניר עם כהן ירקות אגודה שיתופית חקלאית נ' מדינת ישראל**, פסקאות 4-5 (פורסם בנבו, 6.2.2006); בג"ץ 6887/13 **קניאס נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פסקה 6 (פורסם בנבו, 12.1.2014); עניין **גפסו**.

20. ברי כי במכלול הטענות יכולות להיות טענות שניתן לבררן הן על ידי עילות המשפט המנהלי והן במבחני ההגנה מן הצדק, וכזו היא הטענה של אכיפה בררנית. השאלה איזה מסלול יש לבכר: האם דוקטרינת ההגנה מן הצדק או כלי הביקורת של המשפט המנהלי, לא הוכרעה בפסיקה (ראו: עניין **פרץ**; רון שפירא "מאכיפה פלילית לאכיפה מנהלית" **הסינור** 205 4 (2014)). עם זאת, נראה על פני הדברים כי לשאלה, באיזה מסלול יש לפסוע, אין משמעות ככלל לתוצאה המשפטית הנכונה, שכן התוצאה המשפטית תלויה - או צריכה להיות תלויה - במהות הטענה ולא באכסניה בה מתבררת. לאמיתו של דבר, גם אם קיימת נפקות כלשהי, יש לשאוף לצמצומה וליצירת הרמוניה בין הכללים אשר על פיהם נדונה טענה כלפי החלטה של הרשות. נראה כי גם פסיקת בית המשפט העליון מכוונת ליצירת הרמוניה זו.

21. מהותה של הטענה היא שמכתיבה את גדרי הדיון והתוצאה המשפטית. עיון בכללים הנהוגים לגבי בחינה הטענה של הגנה מן הצדק, מלמד כי הם דומים בעיקרם לכללים הנהוגים לבחינתן של עילות מן התחום המנהלי, מבחינת אופי הביקורת ומבחינת הסעד הנגזר. לעניין אופי הביקורת - נראה כי הדיון שמתקיים בטענות של הגנה מן הצדק נעשה בצלם ולאורם של עקרונות וכללים השאובים מן המשפט המנהלי, ומוכתבים ממהותה וטיבה של הטענה. כך למשל כאשר דן בית המשפט העליון בעניין **פרץ** בטענת הגנה מן הצדק במופע של אכיפה בררנית, הדיון נערך בהסתמך על כללי המשפט המנהלי ועקרון השוויון (פסקה 23 ואילך לפסק דין של כב' השופט זילברטל); וכך כאשר נבחנה הטענה של הגנה מן הצדק בעניין שיקול דעת התביעה להעמיד לדין ככלל או בעבירה מסוימת (ראו למשל: רע"פ 6800/13 **קסטיאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.11.2013)).

22. לעניין **הסעד** הנובע מקבלת הטענה, כידוע, קבלתה של טענת הגנה מן הצדק אינה מוליכה בהכרח לביטול האישום, ויש לבחון אמצעים מתונים ומידתיים (המבחן השלישי במבחן המשולש בעניין **בורוביץ**). יישום כלל זה הביא לקביעה כי קבלת הטענה יכולה להוליך למחיקת חלקים מכתב האישום, תיקון כתב האישום, או הקלה בעונש (ע"פ 10715/08 **ולס נ' מדינת ישראל**, פסקה 3 (פורסם בנבו, 1.9.2009); ע"פ 3255/14 **ביטון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.3.2015); ע"פ 3050/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.8.2014). במקביל, ובדומה לכלל האמצעים המידתיים הנהוג בשלבי בחינת הטענה של הגנה מן הצדק, נקבע בפסיקה כי יש מקום לתחולת דוקטרינת הבטלות היחסית - ששורשיה במשפט המנהלי - גם בתחום הפלילי (ע"פ 1523/05 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.6.2006); ע"פ 5937/12 **טובול נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.10.2013); עניין **גפסו**).

23. הנה אם כן, השאלה באיזה אופן יש לבחון טענות כלפי אופן הפעלת שיקול דעת התביעה, האם במבחני עילות המשפט המנהלי או בגדרי הגנה מן הצדק, היא שאלה מסדר שני, אין היא שאלה קריטית וברוב המקרים התוצאה אינה תלויה ואינה צריכה להיות מושפעת מהמתווה הדיוני אלא ממהות הטענה וטיבה. נאמן לקביעתי - אפנה לדון בהיבטים המהותיים של הטענה.

מסגרת שיקול דעת התביעה לערוך הסדר מותנה

24. מלשון סעיף 67א(ב) לחסד"פ בפרט, ומיתר הוראות סימן א'1, ניתן ללמוד כי שאלת עריכתו של הסדר מותנה נתונה לשיקול דעתה של התביעה, וההחלטה אם להציע הסדר לסגירת תיק תלויה בעמידת החשוד בתנאי סף וכן בהכרעה אם בשקלול הנסיבות, האינטרס הציבורי מטה את הכף לעריכת הסדר. בהמשך לרוח הדברים בחוק, נוסחו גם הנחיות היועמ"ש (ראו סעיף 10 להנחיות). בד בבד, הובהר בחסד"פ, ובהתאם גם בהנחיות היועמ"ש, כי אין בהסמכת הרשות לערוך הסדר לסגירת תיק כדי לגרוע מסמכותה להעמיד חשודים לדין בעבירות האמורות כאשר נסיבות העניין מצדיקות זאת (ראו סעיף 9 להנחיות). בדברי ההסבר להצעת החוק צוין מפורשות כי: "**השימוש בהסדר ייעשה בהתאם לנסיבות הקונקרטיות של תיק מסוים... אף שמטבע הדברים, הסדר זה נועד... לשמש בעיקר במקרים של עבירות קלות, או במקרים של נסיבות מקלות...**". המדובר אפוא בסמכות שבשיקול דעת, ולא בחובה

המוטלת על המאשימה בכל מקרה, ומכאן שאי היעדרות המאשימה לקיום הסדר מותנה גם אם הנאשם עומד בתנאי הסף לכך, אינה יוצרת כשלעצמה עילה להתערבות בית המשפט בהחלטת התביעה.

25. בהיבט כללי, ההחלטה לערוך הסדר אם לאו היא נדבך של החלטת התביעה להעמיד חשוד לדין או להימנע מכך. החלטה זו יכולה להיות קשורה להיבטים שונים של הפעלת שיקול הדעת: בחינת הראיות; בחינת האינטרס הציבורי להעמיד לדין; וגם במישור בו עסקינן - עריכת הסדר מותנה אם לאו. פסיקת בית המשפט העליון חזרה וקבעה כי על פי רוב יטה בית המשפט שלא להתערב בהחלטה שקיבל תובע להעמיד אדם לדין (בהתאם לסעיף 62(א) לחסד"פ). ראו בין היתר: בג"ץ 5699/07 **פלונית (א') נ' היועץ המשפטי לממשלה** (פורסם בנבו, 26.2.2008) והסקירה שהובאה שם. עמדה זו נובעת בין היתר מכך שלתביעה עומדת חזקת התקינות, ומנגד הכלל הוא שבית המשפט אינו מחליף את שיקול דעתה של התביעה, אלא בוחן את סבירות החלטתה במבחני הסבירות המנהליים ומתערב רק במקרים חריגים בהם הפגם הוא מהותי ויורד לשורש העניין (ראו בין היתר: בג"ץ 7195/08 **אבו רחמה נ' הפרקליט הצבאי**, פ"ד סג(2) 325 (2009)). הכללים שנקבעו בעניין הביקורת המצומצמת על ההחלטה להעמיד לדין ככלל, ישימים גם לענייננו, זאת בעיקר לאור היות ההחלטה בענייננו נדבך משיקול הדעת הכללי אם להעמיד אדם לדין אם לאו והשאלה העיקרית הנשאלת, בדומה להחלטה לפי סעיף 62(א) לחסד"פ, היא שאלת "העניין לציבור". עם זאת יובהר כי אין לקבל את טענת המאשימה לפיה נהנית ההחלטה מחסינות מפני התערבות בית המשפט.

26. במקרה שלפנינו קבע היועמ"ש הנחיות לאופן יישום שיקול הדעת בעניין ההחלטה בדבר סגירת התיק בהסדר. הנחיות היועמ"ש מפרטות את שלבי העבודה לקראת עריכת הסדר (ראו פרק ו' להנחיה), כאשר לא קבועה בהנחיה חובת פניה לחשוד לקבלת נתונים או לניהול משא ומתן, דהיינו המשמעות היא שהחלטתה של התביעה עשויה להתקבל באופן חד צדדי, מבלי שתפנה אל החשוד, וזאת לאחר שקילת הנתונים הרלוונטיים. יצוין כי מדברי ההסבר להצעת החוק עולה כי ככל שההסדר מורכב יותר ומחייב עמידה בתנאים בפיקוח של קצין מבחן, ראוי כי ההצעה תיעשה תוך הידברות עם החשוד, ואילו בעבירות בהן הנזק שנגרם על ידי החשוד ניתן לכימות ודי בתשלומו כי למצות את העניין הציבורי, נראה שאין מניעה בהודעה חד צדדית מצד התביעה לחשוד. אם כי יש לסייג את הדברים, שכן ניתנת האפשרות לנאשם להעלות את בקשתו לקיום הסדר, במסגרת הליכי השימוע הננקטים בהתאם לסעיף 60א' לחסד"פ, וראוי כי במסגרת עריכת שימוע תפנה התביעה את תשומת לב הנאשם, במקרים המתאימים, לאפשרות זו.

27. כאמור, המבחן העיקרי שנקבע בשאלת ההסדר לפי סעיף 67א' לחסד"פ היא שאלת האינטרס הציבורי בהעמדה לדין של החשוד הספציפי. על פי הנחיות היועמ"ש, בין הנסיבות אותן על תובע לשקול בבואו לבחון האם יש לערוך הסדר מותנה נכללות הנסיבות הבאות: נסיבותיו האישיות של החשוד - לרבות גילו, מידת הפגיעה הצפויה בו או במשפחתו, נסיבות חיים קשות והעדרו של עבר פלילי; **נסיבות ביצוע העבירה** - לרבות העדר תכנון מוקדם לביצוע העבירה, בחינה האם מדובר במעשה חד פעמי וחלוף זמן רב מעת ביצוע העבירה; **תוצאות העבירה** - המתמקדות בבחינת הנזק אשר נגרם או היה צפוי להיגרם מביצוע העבירה והכלל הוא כי ניתן לערוך הסדר מותנה כאשר הנזק הנגרם מביצוע העבירה אינו רב. כן יש לשקול את התנהלות החשוד לאחר ביצוע העבירה ובכלל זה הודאתו ונטילת אחריות על מעשיו; הבעת חרטה

ומאמצים שנעשו על ידי החשוד לתיקון תוצאות העבירה או לפיצוי על הנזק שנגרם ממנה; ונסיבות מקלות אחרות אשר יש בהן להטות את הכף מבחינת האינטרס הציבורי לסגירת התיק בהסדר מותנה. כמו כן נקבע בהנחיות כי אין הכרח שנסיבות מסוימות או שכל הנסיבות האמורות יתקיימו כתנאי להחלתו של הסדר מותנה על אירוע ספציפי.

האם נפל פגם בהחלטת התביעה שלא לקיים הסדר מותנה?

28. בנסיבות המקרה, לא שוכנעתי כי נפל פגם בהחלטה התביעה שלא לסגור את התיק נגד הנאשם בהסדר, ומכאן המסקנה שיש לדחות את הבקשה.

29. בתשובתה לבקשה טענה המאשימה כי הסיבה העיקרית שהובילה אותה לא להיעתר לבקשה לעריכת הסדר מותנה - היא הנזק שנגרם למתלוננת כתוצאה מנשיכת הכלב. לטענתה, כתוצאה מהנשיכה נגרמו למתלוננת פצעים פתוחים ועמוקים בירך ימין, היא נותחה ונותרה אצלה צלקת ונזקקה לאשפוז למשך שבוע ימים, זאת לצד הנזק הנפשי. לשיטת המאשימה, תוצאות והמקרה הן חמורות באופן שהגשת כתב האישום מתיישבת עם ההגנה על העניין הציבורי. בנוסף, טענה המאשימה כי חומר הראיות בתיק טרם נפרש בפני בית המשפט, ולכן טרם עלה בידו להתרשם באופן ממשי מנסיבותיו החמורות של תיק זה.

30. אין לכחד, שיקולים רבים מאלו שנקבעו בהנחיות היועמ"ש לגבי אופן יישום שיקול הדעת בהחלטה להיעתר להסדר, מצדדים - על פני הדברים - בעריכת הסדר, אולם אין להתעלם מיתר הנסיבות ובראשן התוצאה החמורה שנגרמה במקרה ספציפי זה. בכתב האישום נטען כי למתלוננת נגרמו פצעים עמוקים והיא נזקקה לאשפוז למשך שבוע ימים. שיקול זה של התוצאה שנגמרה, הוא חלק מהשיקולים אשר ניתן - ואף יש - לשקול במכלול השיקולים, והוא נוגע לליבת העניין הציבורי ובחינתו בוודאי שאינה חורגת מהנחיות היועמ"ש ומהשיקולים שיש לשקול.

31. הסנגור מצדו מפנה לששה מקרים - שפורסמו - בהם ערכה התביעה הסדר מותנה עם נאשמים בעבירות דומות לעבירות בהן מואשם הנאשם. לטענתו, מקרים אלו מלמדים על מדיניות התביעה בעבירות אלו, ומכוח השאיפה לנקוט מדיניות אחידה בכל המחוזות, גם התיק הנוכחי צריך להסתיים בהסדר מותנה.

32. עיון במקרים המובאים על ידי הסנגור, שפורסמו כאמור באתר משרד המשפטים, מלמד כי לא ניתן להצביע על מקרה שנסיבותיו כוללות תוצאה חמורה דוגמת המקרה שלפנינו. בכל המקרים המדובר בכלב שנשך אדם אחר (למעט אולי אחד המקרים בו הכלב נשך כלב אחר וגרם למותו), לרוב נזקק לטיפול רפואי, אך נסיבות העניין לא כללו תוצאה כגון זו שבמקרה שלפנינו. על רקע זה, לא ניתן לומר כי הנאשם כאן הופלה לעומת אחרים ולא שוכנעתי שנוצרה תוצאה מפלה על ידי נקיטת אכיפה בררנית כלפי הנאשם כאן.

33. מן המקובץ לעיל, אני מחליט לדחות את הבקשה.

המזכירות תשלח את ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ג אלול תשע"ה, 07 ספטמבר 2015, בהעדר
הצדדים.